

Familiens Størrelse o. s. v. Imidlertid vil, naar Skatten først engang er anordnet, og saalænge dens Størrelse bliver uforandret, de deraf flydende Uligheder efterhaanden have udjævnet sig; men de fremtræde atter ved enhver Forhøjelse af Afgiften, og man maa derfor formene, at dette Beskatningsfundament kun bør beholdes som Norm for en stedse ligestor Afgift til Fattigvæsenet, der omtrent er lig Minimum af den i de senere Aar udbrede, og at det fornødne yderligere Beløb til Dækning af Fattigvæsenets Udgifter derimod bør indbrages under Indkomstskatten. Man skal i saa Henseende ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at Fattigskatten i de andre Kjøbstadcommuner saagodt som udelukkende lignes paa Formue og Leilighed, og at der derfor ogsaa turde være Tøle til her tildeels at følge en lignende Grundsætning.

Efter de saaledes antydede Principer har man derfor udarbejdet det hofølgende Udkast til Lov om en Omordning af Næringskatten samt Indførelsen af en Indkomstskat i Staden Kjøbenhavn, og idet man herved tjenstligst skulde udbede sig Communalbestyrelsens Erklæring over bemeldte Lovudkast, skal man med Hensyn til enkelte af sammes Bestemmelser endnu tilføje følgende Bemærkninger.

ad § 1.

Da Lovudkastet i ethvert Fald neppe vil kunne ventes vedtaget saa betimeligt, at Loven vilde kunne bringes til Anvendelse til næste Aar, har man troet at burde foreslaae, at den derved tilsigtede Ordning af Beskatningsforholdene først træder i Virksomhed fra 1ste Januar 1862. Der er derfor i Udkastets § 21 optaget en Bestemmelse, hvorved Forskrifterne i Lov af 21de December 1858 om Næringskat og Hjælpekat i Staden Kjøbenhavn ere foreslaaede fornyede til at gjælde for Aaret 1861; dog saaledes, at den Deel af de communale Udgifter, som skal bæres af Hjælpestaten, i Righed med hvad ved Lov af 17de Marts d. A. er anordnet, forhøjes til en Halvdeel af samme.

ad § 2.

Den i denne § optagne Bestemmelse om, at den Næringskat, som ifølge Lov af 29de December 1857 § 28 2det Membrum kan paa-

lignes de Haandværkere, der paa Landgrund nedsette sig Kjøbenhavn nærmere end $\frac{1}{4}$ Mill, bliver at beregne efter de samme Regler som den Næringsafgift, der svares af de Næringsdrivende i selve Staden, synes ikke blot tilraadelig af Billigheds- og Bequemmeligheds-hensyn, men turde ogsaa finde sin Begrundelse i de i den citerede Lovbestemmelse brugte Udtryk, hvorefter Skatten skal lignes efter de for vedkommende Kjøbstadcommune gjældende Regler.

ad § 4.

Ministeriet har antaget, at det ovenberørte Fixum for Fattigskatten passende kan ansættes til Arealskattens oprindelige Beløb 3 Gange taget. Forsaavidt Communalbestyrelsen imidlertid maatte finde, at det mulig bør sættes lidt høiere, forventer man herom at modtage dens Forslag.

ad § 6.

I det hertil svarende Indstillingspunkt af Communalbestyrelsens i Skrivelse af 17de Juni f. A. fremsatte Forslag angaaende Indførelsen af en Indkomst- og Leilighedsskat er det foreslaaet, at Skatten paalignes Enhver, „der enten har fast Bopæl eller holder Forretningslocale i Kommunen.“ I Lovene af 14de April 1855 og 21de December 1855 om Nærings- og Hjælpekat i Staden Kjøbenhavn hedder det derimod „samtlige Stadens Indvaanere,“ og Ministeriet har troet at burde fastholde disse Udtryk, da det ikke skjønnes, at der i Bestemtheden vilde vindes Noget ved Udtrykket „som har fast Bopæl“. Under Beskatningen at indbrage den, der holder Forretningslocale i Kommunen uden at have fast Bopæl i samme, vilde være aldeles i Strid med de hidtil fulgte Principer for Ligningen af de reent personelle communale Afgifter hvorefter Forpligtelsen til at deeltage i samme er betinget af, at Vedkommende har Bopæl (holder Dug og Diff) i Kommunen. Vel maa det erkjendes, at i og for sig Noget kunde tale for at gjøre en Undtagelse for Kjøbenhavns Vedkommende paa Grund af de der tilstedeværende særegne Forhold, idet en stor Deel Personer, som boe udenfor Stadens Grund, have alle deres Forretninger i Staden og altsaa for en Deel nyde godt af sammes communale Goder, ligesom de deraf have deres Ind-